

Проповідь на неділю 26-ту по П'ятдесятниці, про нерозумного багатія (Ігор Ісіченко, 2016)

Categories : [Проповіді](#)

Date : 03/12/2017

Дорогі брати і сестри!

Протягом останніх місяців у телепрограмах, у дискусіях, що тривали в соціальних мережах, можна було скласти враження, що головна проблема, яка кожного з нас турбує: чи буде безвізовий режим в Європу, чи ні. Довкола цієї проблеми постійно нагніталися пристрасті, нас змушували чекати якогось етапу проходження прохань України про запровадження безвізового режиму...

Уявімо собі, що ось зараз оголосили: можна їздити в Європу без віз, а в нас там у притворі хтось сидить за столиком і записує всіх бажаючих та збирає гроші на поїздку. Чи багато з нас, тут присутніх, таких, хто може заплатити за квиток до Парижу? Чи в кого хоча б вистачить пенсії переночувати одну ніч у не найкращому готелі?...

Навіть з такої деталі ми бачимо, як часто у нашій суспільній свідомості з'являються проблеми, подібні до тієї, про яку говорив Спаситель (Лк. 12:16-21), коли замість справжніх великих цілей нам пропонуються тимчасові імітації мети, що до неї ми б повинні були прагнути.

Проблема людини у житті – знайти свою справжню, велику мету і боротися за неї, не звертаючи уваги на міражі, які нам пропонують замість неї і які можуть завести нас десь далеко від тієї дороги, що веде до найважливішої, єдиної справжньої мети людського життя – до вічності.

В чому був винен євангельський багатій? У тому, що був багатий? Ніколи Христос не звинувачує людину за те, що вона власною працею здобула собі чималі статки. В тому, що він думав про завтрашній день і хотів перебудувати свої комори, аби зібрати більше пшениці? Та ж ні! Це добра справа.

Багатій забув про вічність. Він не вмів *багатіти в Бога*. Він усю свою увагу звернув на минуше, земне і не зумів накопичити собі тих скарбів, які єдині є вагомі на Небі.

Це скарби наших добрих справ. Ті скарби, які Христос вчить нас постійно

примножувати у житті, дбаючи один про одного, допомагаючи ближньому, намагаючись захистити слабкого, дати притулок тому, хто цього потребує, бути вірним християнським цінностям. Саме євангельські цінності даються нам для того, щоб вони стали нам дороговказами у простуванні в майбутнє. Христос вчить нас бачити це майбутнє і не зупинятися на його імітаціях, які даються нам тут, на землі. Він вчить: «Іди вперед! Не падай, коли тобі важко! Простуй до Мене, бо Я тебе кличу, Я на тебе чекаю, Я для тебе проклав цю дорогу у вічне життя, повернув нас усіх до нього!».

Наше вічне життя починається тут, на землі. Бо ж Церкву називають *тінню Небесного Царства* – початком Небесного Царства на землі. Чому? Бо тут ми вчимося бути християнами, тут ми готуємося і гартуємося до майбутнього. Саме через Церкву ми починаємо входити у браму, яка символічно зображуються царськими дверима в іконостасах храмів – браму в майбутнє.

Христос вчить нас бути далекоглядними і по-справжньому мудрими, *багатіти в Бога* і дбати про своє майбутнє, постійно, щодня складаючи свої добрі справи в єдину потрібну нам скарбницю – «у небі, куди не закрадається злодій, і міль де не точить» (Лк. 12:33). Це не означає, що нам треба нехтувати повсякденними турботами, не треба дбати про свій добробут. Але треба завжди пам'ятати, що не це головне. Будь-які гроші, будь-який земний успіх вагомі тільки за однієї умови: якщо вони роблять нас і життя довкола нас кращими!

Наша проблема не в тому, щоб *відкрити кордони з Європою* чи навіть увійти до Євросоюзу. Ні! Наша проблема в тому, щоб нам тут, в Україні, стало добре, легко і приємно жити. Щоб ми навчилися допомагати один одному, посміхатися один до одного, щоб ми навчилися бути разом і разом долати ті іспити, які нам посиляє Боже Провидіння. Серед цих іспитів є і дуже суворі, такі, як сучасна війна, яка змушує нас мобілізуватися і навчає нас бачити її справжні витoki. Ця війна почалася не з російської агресії, а з тієї порізненості, яка довгі роки плекалася в наших душах, яка спричиняла постійні сварки, яка сформувала у нас в кожному місті – не тільки в Харкові чи в Донецьку – значну верству людей, здатних зрадити свою Батьківщину задля примарного успіху. Людей, які думають тільки про свої *клуні*, які треба збудувати тут і зараз, і не думають про те, що «ночі цієї ось душу твою зажадають від тебе, і кому позостанеться те, що ти був наготовив?» (Лк. 12:20).

Бог ще до того, як ти покладеш щось у ті *клуні*, може забрати тебе до Себе на суд! І там, на суді, треба буде давати звіт не про те, скільки ти надбав на землі, а що ти зробив для Неба, наскільки великі багатства твої у тих скарбницях, які ніколи не зникають. У тих скарбницях, які кожен із нас складає повсякденно своїми справами милосердя у Небесному Царстві. Амінь.

Архиєпископ Ігор (Ісіченко)

<https://kyrios.org.ua>